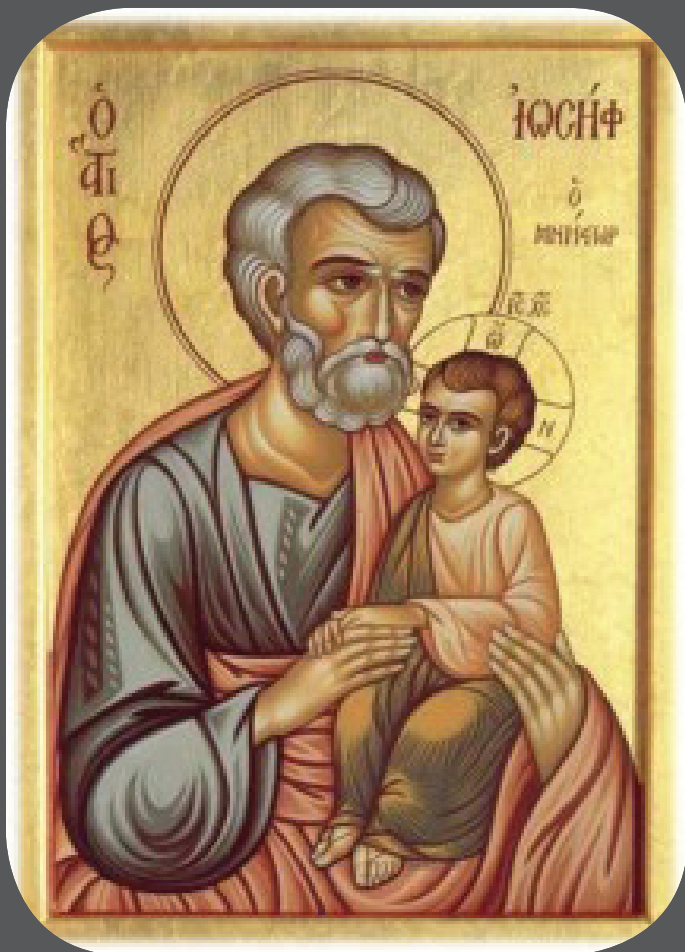

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

SFÂNTUL IOSIF

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXI Nr. 3 (236) martie 2014

Luna martie, luna Sfântului Iosif

La 8 decembrie 1870, Papa Pius al IX-lea l-a proclamat în chip solemn pe Sfântul Iosif **Patron al Bisericii Universale**, recomandând tuturor catolicilor să i se adreseze cu încredere ca unui mare sfânt, ocrotitor în viață și în ceasul morții, model în rugăciune și credință. **„El poate să ne ajute - spun Sfântul Bernard și Sfântul Tereza de Avila - în toate nevoile noastre spirituale și vremelnice și ne acordă ajutorul său mai presus de așteptările noastre”.**

În limba ebraică Iosif înseamnă **belșug, spor**, nume care este și un simbol al bogăției de haruri sufletești cu care a fost înzestrat.

Sfântul Iosif este una din marile figuri ale **Vechiului Testament**, subliniază Papa Benedict al XVI-lea în opera sa **Isus din Nazaret**. Este **omul care trăiește într-o relație vie cu cuvântul lui Dumnezeu [...] Legea devine pentru el în mod spontan <evanghelie>, veste bună pentru că el o citește cu o deschidere personală, iubitoare față de Dumnezeu și învață astfel să o înțeleagă și să o trăiască din interior**”. Această credință face să fie numit **„cel drept”**.

În evenimentele prin care trece Sfânta Familie, Iosif nu acționează **„din proprie inițiativă, ci conform cu indicațiile pe care le primește din nou în vis de la îngerul lui Dumnezeu”** - e vorba de fuga în Egipt și de întoarcerea în Pământul făgăduinței. Ascultarea este una din marile virtuți, Sfântul Augustin ne spune că ea valorează mai mult decât toate virtuțile. Sfântul Iosif este un exemplu de practicare a acestei virtuți.

A trăit la Nazaret, unde Isus, sub privirile sale de tată și purtător de grijă și ale Mariei, a crescut **„în înțelepciune și în har”**.

În 1621 Papa Grigore al XV-lea a declarat ziua de 19 martie sărbătoare de poruncă în ritul latin. În calendarul nostru greco-catolic este comemorat la aceeași dată: **„Sfântul Iosif, Patronul Bisericii Universale”**, fără să fie însă sărbătoare de poruncă.

Întotdeauna, dar mai ales în această lună închinată Sfântul Iosif să sporim evlavia către acest mare Sfânt. O zi din săptămână îi este închinată: miercurea. Să-l cinstim în mod deosebit atunci, să asistăm la Sfânta Liturghie, să ne rugăm și să facem fapte bune în cinstea lui. De altfel, fiecare zi din săptămână are o semnificație: luna este închinată Sfânta Tereza a Pruncului Isus, marțea, Sfântul Anton, joia, Sfintei Euharistii, vinerea aparține Preasfintei Inimi a lui Isus, iar sâmbăta Preasfintei Fecioare.

În lumea de azi asistăm la dezorganizarea familiei, evlavia față de Sfântul Iosif poate să ajute, Sfânta Familie rămâne un model înalt pentru familiile creștine.

„Sfinte Iosife, în cursul acestei luni, revarsă asupra noastră cele mai îmbelșugate binecuvântări!”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

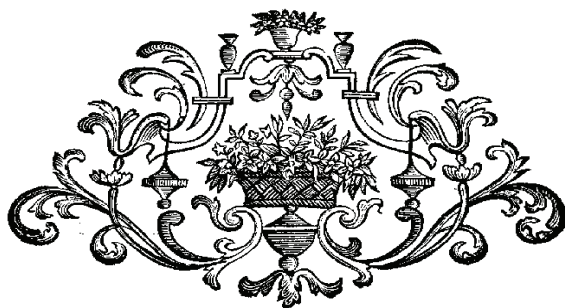
Despre rugăciune

Lectura spirituală e de mare ajutor pentru rugăciune. Sfântul Ieronim spune: „Nu veți vedea niciodată o persoană dedată cu slujba lui Dumnezeu fără să-i placă să citească”. Într-o scrisoare adresată Sfântul Eustochium, îi spune: „Somnul să nu te găsească decât citind și să nu adormi decât cu Sfânta Scriptură în mână”. În sfârșit, toți sfinții ne-o recomandă, iar experiențele ne arată în destul folosul, fiindcă istoria e plină de convertirile minunate ce le-a lucrat Dumnezeu prin acest mijloc.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Sfântul Francisc de Assisi.....	14
Predicatorul osândirii.....	4	Papii secolului al XX-lea.....	16
”Isus din Nazaret. Copilăria”.....	5	Mesajul Sfântului Părinte	
Pagini bilingve.....	10	Papa Francisc pentru Postul	
Trei uimiri față cu I.L.Caragiale..	12	Mare 2014.....	18

Predicatorul osândirii

sau

Sofismele satanei

Tatăl minciunii și Părintele păcatelor bate drumul vieții noastre alături de noi. Nu mănâncă, nu bea, nu doarme, numai nu se umilește, dă târcoale bisericii sufletului nostru să vadă pe cine să piardă, să vadă cum să intre în ea.

A zis Sf. Fecioară Părintelui E. Lamy:

- „Ai grijă, el merge pe urmele tale”.

Nu l-a văzut oare Sf. Bernandin în scaunul mărturisirii, venit ca să restituie păcatului rușinea - ca să nu fie sincer, ci sfios -, rușinea pe care i-a furat-o când l-a îndemnat la păcat.

Cu adevărat, trebuie să spunem cu Sf. Ioan Bosco: „Până ce muncește, să nu ne odihnim nici noi”.

Iată un îndemn de-al satanei: „Nu te mai ruga și eu voi înceta de-a te mai necăji. Când un suflet nu se roagă, socot că-mi aparține cu siguranță”. (Părintele Lamy).

Să-i răspundem: „Ne vom ruga neîncetat”.

- „Ascundeți totul. Mințiți în Sfânta Mărturisire cât puteți!” (Prin gura unei tinere îndrăcite).

Iar noi să plecăm fruntea și genunchii și să desfacem foile negre ale păcatelor.

Satana se îngrozește de

rugăciune și mărturisire. Să nu-i ascultăm povețele.

Satana, silit, a spus și adevăruri:

- **„Ah! Dacă aş avea şi eu o Sfântă Fecioară Maria, nu aş mai fi diavol”.**

Noi o avem: să nu pierdem comoara acestui îndemn silit, să ne sfințim prin Sf. Fecioară Maria.

Episcop Ioan SUCIU

„Isus din Nazaret. Copilăria”

Opera „**Isus din Nazaret**” a lui Joseph Ratzinger - Benedict al XVI-lea, o trilogie, cum o numeam în cele două prezentări anterioare, „**Isus din Nazaret**” și „**Isus din Nazaret. De la intrarea în Ierusalim la Înviere**”, se încheie cu acest al treilea volum, „**Isus din Nazaret. Copilăria**”, Ed. ARCB, 2013. În **Cuvânt înainte**, autorul ne aduce o explicație: „**Nu este al treilea volum, ci un fel de mică <anticameră > la cele două volume precedente despre figura și mesajul lui Isus din Nazaret**”. O lămurire imediată a Papei dă cititorului imaginea cuprinsului: cartea este o interpretare a Evangheliilor lui Matei și Luca, despre copilăria lui Isus, interpretare realizată printr-un dialog cu exegeți din trecut și de azi.

Cardinalul Gianfranco Ravasi semnează „**Prefață la ediția în limba română**”, un ghid al lecturii „Evangheliilor copilăriei”, în care autorul prefetei distinge două mărturisiri de credință creștină: „originea istorică davidică”, mesianică, a lui Isus din Nazaret și zămislirea feciorelnică prin lucrarea Spiritului Sfânt.

Evangheliile analizate, disting, la Luca, pe Maria, vestirea și nașterea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus, iar la Matei, fuga și întoarcerea din Egipt, pe Magi.

Pentru înțelegerea corectă a

operei, Cardinalul explică cititorilor semnificația celor patru chei adoptate de Papa: prima, Nașterea lui Isus se situează într-un timp istoric databil, nu mitic, a doua, legătura dintre istorie și profeție (cuvinte în așteptare), a treia, cititul trebuie să fie călăuză pentru trăire și a patra, adevărata cheie hermeneutică pune în evidență expresia lingvistică ca instrument interpretativ relevant. În dialogul în jurul Evangheliilor, Papa apelează și la un necredincios, e vorba de scriitorul și filozoful francez existențialist Jean

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

- Paul Sartre, autorul unuia din cele mai impresionate tablouri a Nașterii Domnului.

Conținutul operei este cuprins în patru capitole: 1. **„De unde ești tu?”** (Io. 19,9), 2. **„Vestirea nașterii lui Ioan Botezătorul și a Nașterii lui Isus”**, 3. **„Nașterea lui Isus la Betleem”** și 4. **„Magii de la Răsărit și fuga în Egipt”**, capitole urmate de **„Epilog: Isus în Templu la doisprezece ani”**, Bibliografie, Index de referințe biblice și Index de nume.

Primul capitol se deschide direct cu întrebarea „De unde ești tu?” pusă de Pilat la interogatoriul lui Isus. Pentru a fi condamnat la moarte, sub acuzația că „se dăduse” Fiul lui Dumnezeu, acuzatorii se îndreaptă spre un singur răspuns: lemnarul, fiul Mariei, „un om printre ceilalți”, „unul ca noi”.

La toate întrebările cât și la cele două care se ridică stăruitor: „Cine este Isus?” și „De unde vine?” răspund cele patru Evanghelii. Evanghelia lui Matei începe cu arborele genealogic al lui Isus, în timp ce Luca îl așează la începutul activității Sale publice. Matei dă greutate celor două nume: Avraam și David, care răspund la întrebarea „de unde vine?” Avraam prefigurează ceea ce „trebuie să vină”, urmașul său prin care „se vor binecuvânta toate neamurile pământului”. Istoria începe cu Avraam, dar merge către Isus și, privită în întregul ei, la finalul Evangheliei, Matei pune în evidență „universalitatea misiunii

lui Isus”. David este modelul unei domnii veșnice, prin făgăduința dată și împlinită peste generații - timpul duce la Cristos Rege și la tronul Său veșnic. Genealogia se încheie cu o femeie: Maria, în realitate, „un nou început”, care „relativizează” toată genealogia, căci copilul zămislit de Maria, smerita fecioară, este de la Spiritul Sfânt. Originea lui Isus, chiar determinată, rămâne un mister, în sensul propriu, Dumnezeu este Tatăl.

Dacă Matei, în genealogia sa, urcă de la rădăcini spre înălțime, la Luca prezentarea este inversă, coboară până la Adam, dar amândoi au comun întreruperea genealogiei la Iosif, care este doar tatăl „juridic” al lui Isus, iar Isus este un nou Început.

Evanghelistul Ioan, în Prologul Evangheliei sale, pe lângă răspunsul său, definește și identitatea celor care sunt ai Lui: **„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu [...] Și Cuvântul s-a făcut trup și și-a așezat cortul între noi** (Io, 1-14). Isus este însuși „începutul”, El vine de la Dumnezeu și este Dumnezeu, explică Papa, iar cei care L-au primit sunt fiii Săi. Și Sfântul Părinte conchide: **„Isus asumă în sine întreaga omenire, întreaga istorie a omenirii, și-i dă o nouă direcție, decisivă, spre un nou mod de a fi om”** (Joseph Ratzinger-Benedict al XVI-lea, „Isus din Nazaret. Copilăria”, Ed. ARCB, 2013, p.28).

(continuare în pag. 7)

Capitolul al II-lea tratează comparativ vestirile nașterii lui Ioan Botezătorul și a lui Isus. Nașterea lui Ioan Botezătorul, cel care va pregăti poporul pentru venirea Domnului, **„se situează deci în lungul șir al acelor care s-au născut din părinți nerodnici, datorită intervenției miraculoase a aceluși Dumnezeu pentru care nimic nu este cu neputință”** (Op. cit., p. 18). Zaharia, tatăl Botezătorului, primește vestea în Templu, fiind preot. Maria din Nazaretul necunoscut, și ea o necunoscută, smerită și discretă, primește vestea adusă de Îngerul Gabriel, în casa ei simplă, în toată umilința în care va veni Fiul lui Dumnezeu, semnul grăuntelui de muștar, spune Papa.

Cu urarea Îngerului adresată Mariei: „Bucură-te!” începe „în sens propriu” Noul Testament, se poate vorbi de acum de o teologie a bucuriei, darul Spiritului Sfânt, cuvânt fundamental ca sens în întreaga vestire creștină, dar și în viața creștină.

Maria este un temperament interiorizat, primește tulburată, dar nu înspăimântată, vestea despre copilul pe care îl va zămisli de la Spiritul Sfânt, se gândește, caută să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și acceptă: **„Fie mie după cuvântul tău”** (Luca 1,38). De-acum ea va trebui să-și continue calea „care va trece prin multe întunecimi”, dar vederea lăuntrică a lui Dumnezeu îi va da putere.

Același eveniment, Matei, în Evanghelia sa, îl relatează din perspectiva Sfântului Iosif. După ce evocă legile ebraice privitoare la logodnă și căsătorie, ia o decizie care-l face pe evanghelist să-l numească „om drept”, ceea ce trece de decizia luată, cuvântul având sensul de „credincios”, om care „trăiește într-o relație vie cu cuvântul lui Dumnezeu”. Acest dar al Sfântului Iosif explică capacitatea de a discerne în visul avut mesajul lui Dumnezeu: **„Iosife, fiul lui David, nu te teme să o iei la tine pe Maria ca soție, căci copilul care s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt”** (Matei 1,20). Din acest moment „este și Iosif implicat în misterul Întrupării lui Dumnezeu”, subliniază Sfântul Părinte. El este cel care va da copilului numele de Isus - nume ce înseamnă mântuire - așa cum a indicat Îngerul în visul avut, pentru că **„El va izbăvi pe poporul său de păcatele lui”** (Matei 1,21). Iertarea păcatelor? Misiunea lui Isus, desigur, nu s-a potrivit așteptării imediate a oamenilor.

După o analiză a nașterii feciorelnice între mit și adevăr istoric, problematică prezentă în Antichitate, trecând prin relatările celor mai de seamă exegeți, se dovedește puterea creatoare a lui Dumnezeu: **„Isus cel născut din Maria este cu totul om și cu totul Dumnezeu”**. Papa încheie capitolul subliniind adevărul din Crezul de la Calcedon,

(continuare în pag. 8)

scotând în evidență că **„zămislirea și nașterea lui Isus din Fecioara Maria constituie un element fundamental al credinței noastre și un semn luminos de speranță”** (Op.cit., p.75).

Cadrul istoric și teologic al relatării Nașterii lui Isus în Evanghelia după Luca ocupă primele pagini din capitolul al III-lea: Isus s-a născut într-un timp determinat, la Betleem, în vremea lui Caesar Augustus, când a avut loc cunoscutul recensământ. Credința este legată „de această realitate concretă”, dar, după Înviere, „spațiul temporal și geografic este depășit”, devine larg deschis tuturor oamenilor.

În Noaptea cea Sfântă în care s-a născut Isus, dominantă devine legătura Cerului cu Pământul prezentă în lauda comună adusă lui Dumnezeu prin cântecul îngerilor; **„Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis”**. Bucuria pentru Mântuitorul născut au adus-o, pentru prima dată, la ieslea cea umilă, păstorii.

Pentru Luca aducerea la Templu a lui Isus este hotărâtoare, ca prim născut, Isus este oferit lui Dumnezeu Tatăl său. Profeția bătrânului Simeon privitoare la Isus este amplu comentată de autor: **„este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel, ca semn căruia i se va zice împotrivă”**, iar mamei, îi face o precizare personală: **„prin însuși sufletul tău va trece o sabie”**. Desigur, împotrivirea față de Fiul său, Crucea, „frânge” inima Mamei, dar,

spune cu amărăciune Papa, această împotrivire străbate întreaga istorie și azi o vedem în toată desfășurarea.

„Magii de la Răsărit”, despre care vorbește capitolul al IV-lea, sunt situați în Evanghelia lui Matei imediat după Nașterea lui Isus, totul într-un cadru istoric și geografic determinat: domnia lui Irod și Betleemul, locul de naștere al regelui David. Se știe că Matei înfățișează evenimentele din viața lui Isus în legătură cu Vechiul Testament - metoda de lucru și a Papei -, dar și la oamenii în afara Israelului circula prevestirea unui Mesia așteptat. Astfel, Papa amintește profeția păgânului Balaam: **„Îl văd, dar nu acum; îl zăresc, dar nu de aproape. O stea se ivește din Iacob; un sceptru se ridică din Israel”** (Op. cit., p.110).

Cuvântul mag are diferite sensuri, pozitive și negative: înțelept, filozof, astrolog, vrăjitor, sunt câteva. Evanghelistul Matei evidențiază ca și trăsături înțelepciunea religioasă și filozofică, forță „care îi pornește pe oameni la drum” în căutarea adevărului, în cazul Magilor din Evanghelie semnificația este drumul spre Cristos. Magii înțelepți din Evanghelia lui Matei stăpâneau „dinamica depășirii de sine”, căutau pe Dumnezeu cel adevărat, căutau noul-născut, „rege al iudeilor”. Și Papa ne face atenți, „acești oameni sunt predecesori, precursori, căutători ai adevărului, din toate timpurile”. Ei
(continuare în pag. 9)

reprezintă începutul mișcării omenirii spre Cristos.

Fenomenul stelei strălucitoare de la Betleem, care îi călăuzește pe Magi, este astăzi explicat științific, dar mai mult, este și o realitate a cosmosului care vorbește oamenilor despre Cristos într-un limbaj mai greu de descifrat. Tulburarea lui Irod, tulburarea Ierusalimului la vestea nașterii unui presupus rege mesianic fac trimitere la misterul Crucii. Închinarea Magilor și darurile aduse Pruncului divin sunt expresia recunoașterii Regelui-Dumnezeu.

Fuga în Egipt și întoarcerea, uciderea copiilor nevinovați de către Irod sunt amplu tratate de către Papa Benedict. Papa analizează relatările celor mai de seamă exegeți despre situații similare: teama de pierderea puterii, înlăturarea presupușilor adversari, uciderea pruncilor, anterioare Nașterii lui Isus, motive larg răspândite, și detașează istoria vieții lui Isus-Dumnezeu de istoriile obișnuite.

Un loc deosebit îl are Sfântul Iosif care primește de la Înger poruncă în vis, știe să asculte și să discearnă. La întoarcere, observând că fiul lui Irod, Arhelau, cunoscut prin cruzime, domnește în Iudeea, renunță la Betleem și, ajutat de Înger, ia drumul spre Nazaretul Galileei, dovadă că originea galileeană a lui Isus este din voință divină.

„Epilog: Isus în Templu la doisprezece ani” sunt doar câteva pagini dense care încheie volumul

prezentat. Nu este vorbă numai de povestirea întâmplării cu pierderea lui Isus la înapoierea de la Ierusalim făcută de evanghelistul Luca, ci de sensurile adânci explicate, cu răsfrângeri asupra întregului conținut al cărții. Cunoscutul teolog Rene Laurentin vede în cele trei zile de căutare a lui Isus o **„aluzie subtilă la cele trei zile dinte Cruce și Înviere”**. Răspunsul lui Isus la îngrijorarea părinților este impresionant: nu trebuia să fie copilul în casa Tatălui său? Deci nu Iosif este tatăl - filiația divină este clară. Este în Templu pentru că „trebuie”, e vorba ascultarea sa de fiu. Greu de înțeles, dar Maria, Mama lui, „păstra toate acestea în inima sa”. De-acum imaginea Mariei este asociată cu Biserica „care păstrează cuvântul lui Dumnezeu în inima sa și îl transmite”.

Papa Benedict ne atrage atenția: **„Cuvintele lui Isus sunt mereu mai mari decât înțelegerea noastră. Tot mereu ne depășesc înțelegerea”**. Dar ele trebuie primite de noi ca să le dăm viață. Întâmplarea petrecută în Templu, când copilul avea doisprezece ani, spune Papa, ne deschide poarta spre Isus prin Evanghelii, spre o mai adâncă cunoaștere a credinței și a trăirii ei.

În întregul ei, opera „Isus din Nazaret” este o cale prin care Papa emerit Benedict al XVI-lea ne ajută să „pășim încrezători spre viitor”, cu toată lumina lui Cristos în suflet.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Le Pape Francois en action!

Jorge Mario Bergoglio este lu Pape le 13 mars 2013. Premier évêque de Rome argentin, il est l'ancien archevêque de Buenos Aires. On le surnomme le pape des pauvres car il se bat pour les plus démunis et pour la paix avec le même volonté que Saint François d'Assise.

Depuis le début de son pontificat, il est dans l'action et prend des décisions a un rythme soutenu afin de redynamiser les catholiques et les chrétiens. Il a montre son courage dans son propre pays en luttant contre le dictature, il fait prévue du même courage lors dièses allocutions ou il exhorte les chrétiens a devenir des „révolutionnaires” et a ne pas se replier sur eux-memes. Il évoque la vraie révolution, celle „qui change en profondeur le cœur de l'homme [...] qui transforme véritablement la vie”.

Il multiplie les actions inédites et concrètes, parmi lesquelles:

- une heure d'adoration eucharistique planétaire simultanée le dimanche 2 juin 2013, de 15 h a 16 h (temps universel).

Le thème de ce rassemblement inédit était „Un seul Seigneur, une seule foi”. Le Pape François avait choisi deux intentions de prière: une pour l'Eglise pour qu'elle soit fidele a la Parole et a son annonce et une autre pour le monde, notamment „pour tous ceux souffrent”.

- une journée de jeune et de prière „pour la paix en Sirye, au Moyen - Orient et dans la monde” le 7 septembre 2013 en union ave toutes les religions.

- la consécration du monde au Cœur Immaculé de Marie le 13 octobre 2013.

„Femmes Internationales Mur-Brises”

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Papa Francisc în acțiune!

Jorge Mario Bergoglio a fost ales Papă la 13 martie 2013. Primul Episcop argentinian al Romei este fostul Arhiepiscop de Buenos Aires. I se spune Papa săracilor deoarece se luptă, asemenea Sf. Francisc de Assisi, pentru cei mai nevoiași și pentru pace.

De la începutul pontificatului său, Papa Francisc este în acțiune și ia decizii într-un ritm susținut pentru a redinamiza pe catolici și pe creștini.

Papa și-a demonstrat curajul în țara sa luptând împotriva dictaturii. A făcut proba curajului său în alocuțiunile sale în care a îndemnat pe creștini să devină „revoluționari” și să nu se retragă în ei înșiși. A explicat adevărata revoluție, aceea, „care schimbă în profunzime inima omului [...] și-i transformă cu adevărat viața”.

A îmbogățit acțiunile inedite și concrete, printre care:

- o oră de adorație euharistică planetară, simultană, duminică, 2 iunie 2013, de la 15 h la 16 h (timp universal).

Tema acestei celebrări inedite era: „Un singur Domn, o singură credință”. Papa Francisc a ales două intenții de rugăciune: una pentru Biserică pentru ca ea să fie fidelă Cuvântului și vestirii sale și alta pentru lume, mai ales „pentru toți cei care suferă”.

- o zi de ajun și rugăciune, „pentru pacea în Siria, Orientul Mijlociu și în lume”, la 7 septembrie 2013, în unire cu toți cei de bunăvoință și cu toate religiile.

- consacrarea lumii la Inima Imaculată a Mariei, la 13 octombrie 2013.

Traducere Ligia DOMUȚA

Trei uimiri față cu I. L. Caragiale

În anul 1973, am asistat la un curs de iconografie al profesorului de istoria artei I.D. Ștefănescu, acesta rămânând prin erudiția, cultura și bogăția de nuanțe pe care le oferea, însoțite de o bucurie și de o seninătate admirabile, un model pentru orice tânăr. Cursul se încheia cu întrebări la care Profesorul răspundea cu umor și încântare că reușește să trezească interesul unor tineri pasionați de artă. La un moment dat i s-a pus întrebarea dacă a fost uimit sau șocat vreodată, iar el a răspuns prompt că o întâlnire cu maestrul Caragiale, în tinerețe, i-a provocat această stare. Profesorul povestește că la 19 ani ai săi a fost invitat să participe la o petrecere într-o podgorie a unei rudenii, fiind avizat că va fi de față și marele scriitor. Conoscându-i opera, tânărul se aștepta la un spectacol de veselie, al cărui protagonist trebuia să fie, firește, marele autor comic.

Prima uimire pe care o încearcă este aceea că invitatul de onoare era mai degrabă discret, tăcut, râzând cumva din politețe la glume, dar neadjudecându-și deloc ipostaza de prim-solist.

Rugat fiind, la un moment dat, să-l însoțească pe maestru, care trebuia să plece pe drumul cam de doi kilometri printre vii spre a ajunge la gară, tânărul se sperie la gândul că nu va putea întreține o conversație cum s-ar fi convenit cu I.L. Caragiale. Înțelegând parcă încurcătura sa, scriitorul devine vorbăreț, simpatice, încurajându-l pe tânăr să-și depășească emoția. Este a doua umire.

Fascinat de ceea ce i se povestea, tânărul își dă seama că a încurcat calea ajungând la o intersecție unde se afla o cruce de piatră și un copac. Stânjenit, îl roagă pe maestru să aștepte acolo până se va dumiri care e calea bună. Pleacă spre a cerceta împrejurimile. Întorcându-se, trăiește cea de-a treia uimire. Caragiale era în genunchi în fața crucii, plonjat într-o atitudine de profundă concentrare pe care tânărul n-ar fi putut să o asocieze cu imaginea pe care o avea despre scriitor.

Mai târziu, când a citit cartea acestuia, *Nihil sine Deo*, a înțeles cât de umitoare este întâlnirea dintre credință și creație la marele scriitor. I.D. Ștefănescu mărturisește că una dintre rugăciunile cuprinse în articolul care dă titlul volumului a rămas pentru el un text pe care l-a rostit în momente de cumpănă: „*Adu-ți aminte din când în când, omule, de clipele crunte ale primejdiei prin care a fost înaltă poruncă să treci și ridică laudă și mulțumire lui Dumnezeu. Să-ți fie zi de mare rugăciune ziua când voia Tatălui nostru care este în ceruri a fost să te ierte pe tine și pe ai tăi de durerea lumii acesteia de jos. Nu uita în dimineața zilei aceleia să zici din fundul sufletului: Doamne! În primejdie de pieire călca piciorul meu și tu, bunule, ai poruncit să se ridice stavilă între mine și moarte. Doamne, auzi-mă și mă mântuiește!*”

Petronela MOLDOVAN

„Pentru iubirea cu care Dumnezeu ne iubește...”

Sfântul Francisc de Assisi

Într-o rugăciune pe care nu a creat-o Sfântul Francisc, dar o rostea, sunt cuvintele: **„Din iubire, pentru iubire”**. El cerea în această rugăciune lui Dumnezeu să-l lase să moară **„prin iubirea Iubirii Tale, căci și Tu ai murit din iubire pentru iubirea mea”**.

În gândirea Sfântului Francisc există o corespondență între dragostea lui Dumnezeu pentru oameni și dragostea oamenilor pentru Dumnezeu. Dumnezeu este Iubire și moartea lui Isus pe Cruce este mărturia acestei iubiri pentru noi. Acestei Iubiri, noi nu-i putem răspunde decât iubindu-L pe Dumnezeu și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Sfântul Francisc nu șovăie când afirmă că trebuie să fim, din credință și iubire, în serviciul lui Dumnezeu și al Bisericii: **„în serviciul Iubirii Tale, iar altceva să nu dorim, pentru ca să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine și cu toată puterea să-i conducem pe toți la iubirea Ta”** (A. Rotzetter, W. Van Dijk, T. Matura, „Francisc de Assisi - Un început și ce rămâne din el”, Colecția revistei Arca, Arad, 1994, p.128).

În viața noastră plină de osteneli, iubirea dăruită semenului nostru ne revine în suflet sub chipul bucuriei binelui înfăptuit: deschiderea pentru el al unui drum spre Dumnezeu.

Francisc și orice suflet franciscan înțeleg omul ca fiind subiect al iubirii: a iubi ca om **„în iubirea cu care Dumnezeu iubește”**.

Pe când lucra în prăvălia tatălui său, a intrat un cerșetor care a cerut pomană **„per amorem Dei”**. Nu-l observase, i-au rămas însă în auz cuvintele; dar ce voiau să spună ele? **„Pentru iubirea cu care Dumnezeu ne iubește, pe mine și pe tine, îți cer pomană!** A alergat după cerșetor și i-a dăruit **„fructul milosteniei”** și, de atunci, niciodată nu a mai refuzat o astfel de cerere, motivând: **„nu ne este îngăduit refuzul de a fi subiect al iubirii, de a fi o persoană care este definită prin iubire; la fel, nu ne este îngăduit nici refuzul de a ne lăsa integrați în dinamica iubirii pe care o are Dumnezeu pentru lume”** (Op. cit., p.130).

Datorită acestei iubiri, omul poate suporta ce este de nesuportat: **„oprimările, suferințele, robia”**, căci **„iubirea lui Dumnezeu a trecut prin toate acestea, pentru noi oamenii”**

Sfântul Francisc ne uimește neconținut; cu cât ne apropiem mai mult de el, cu atât mai mult ne descoperă căi prin care putem încerca să devenim mai buni. „A iubi pe aproapele” este o poruncă și

(continuare în pag. 14)

forma concretă de realizare dată de Sfântul Francisc ne este posibilă: să ne comportăm în așa fel, încât să-l ducem „pe aproapele” spre Dumnezeu - desigur, anterior, se presupune o muncă serioasă cu noi înșine. Greu lucru! Și iubirea dăruită trebuie să îmbrace haina bucuriei!

Iubirea și bucuria franciscană m-au uimit în mărturisirea făcută de Părintele-profesor Eloi Leclerc în cartea **„Le solei se leve sur Assisi”** (Soarele se ridică peste Assisi), mi-a trebuit un efort de gândire ca să le înțeleg - cartea a fost prezentată în revista noastră în urmă cu câțiva ani.

Eloi Leclerc este preot franciscan, scriitor și profesor de filozofie. În timpul celui de al Doilea Război Mondial, când Franța a fost ocupată de Germania nazistă, Eloi Leclerc, călugăr franciscan, era student la Filozofie, la Carrieres-sous - Poissy, unde franciscanii erau retrași. Călugării franciscani au fost deportați în Germania într-un lagăr de muncă și de acolo, mai departe, la Buchenwald. Superiorul franciscan nu s-a putut împotrivi, dar în răul deja atât de cuprinzător, spera ca franciscanii să fie o prezență încurajatoare pentru francezii și creștinii deportați.

Din momentul deportării, Eloi Leclerc mărturisește că a coborât în infern și că nu avea cu sine alt suport decât credința, spiritualitatea franciscană și pe Sfântul Francisc a cărui ocrotire a simțit-o în fiecare clipă.

Acestei perioade din viață îi datorează scrisul, destinul de scriitor ale cărui cărți tratează stăruitor, pe de-o parte motivul tragediei umane, iar pe de altă parte, spiritualitatea franciscană și chemarea la fraternitate și iubire între oameni, fraternitate și iubire în legătură directă cu figura luminoasă a Sărăcuțului din Assisi.

În primul capitol al cărții autorul descrie călătoria „condamnaților” spre „necunoscut” (Buchenwald), călătorie care a durat 21 de zile, de la 7 la 28 aprilie. Au fost închiși în vagoane pentru animale, fără hrană, umiliți și brutalizați, departe de condiții igienice, bolnavi, încât până să ajungă la lagăr, foarte mulți mureau. Naziștii care îi însoțeau nu aveau alt scop decât să le șteargă conștiința, să-i lipsească de demnitatea umană, de respect și de dreptul la viață. Autorul își amintește că era cuprins de neliniște, se vedea destinat unei morți lente într-o lume stăpânită de forță și brutalitate. În jurul lui, muribunzii, desfigurați de suferință, cu ultimele și cel mai slabe reacții, cereau în șoaptă, zadarnic, apă. Din când în când soldații SS intrau în vagoane ca să scoată trupurile celor morți. Și ca să fie și mai aspră suferința, o ploaie rece s-a așternut peste ei sentimentul de abandonare în mâinile sălbăticiei omului era deplin.

Totuși, o strălucire interioară, firavă la început, s-a făcut simțită. În vagon mai erau patru călugări franciscani, unul dintre ei trăia ultimele clipe, când, spontan, a izbucnit „Cântecul fratelui Soare”. Îl cântau cei trei franciscani lângă cel care

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

„pleca”. „A fost un gest nebunesc din partea noastră! Cum puteam cânta un astfel de cântec într-un astfel de moment?” se întreabă și azi autorul. Și tot el ne dă răspunsul; „Atunci, era singurul limbaj potrivit la lipsa de măsură în care trăiam. Vocile noastre, mai mult șoptite, se înălțau ca un suflu fragil. Nu era decât un fir de voce strivit de zgomotul roților de tren și de destin. Dar era cântecul universului. Noi cântam splendoarea creației, lumina, viața, marea fraternitate cosmică și umană”:

„Lăudat să fii Tu, Dumnezeu meu, cu toate creaturile...”

„Da! Cum puteam cânta un cântec al luminii într-o situație atât de disperată în care omul nu era mai

mult decât o jucărie a destinului? (Eloi Leclerc, „Le solei se leve sur Assisie”, Descalee de Brouweer, 1999, p.27).

În adevăr, omul era atât de slab!! Dar o forță invizibilă îl susținea. Aceasta cânta în ei. A fost un moment unic, un fel de vizită din Înalt. O rază de soare strălucitoare. În tragedia în care erau, cum se explică brusc acel cânt de pace, de iertare și de bucurie, „Cântecul fratelui Soare?” Această întrebare l-a urmărit pe Eloi Leclerc toată viața.

Cu siguranță, este secretul Sfântului Francisc. Îl putem descoperi doar cunoscându-i viața, dar nu într-o înșirare cronologică de evenimente, o cunoaștere numai din exterior, ci, dincolo de el, pătrunzând în bogăția lăuntrică a sufletului său. Atunci vom fi în fața unui adevăr care ne va surprinde: deși Francisc vine spre noi din Evul Mediu, este uimitor de actual astăzi. Sfântul Francisc ne face să înțelegem că integrându-ne în universul creației lui Dumnezeu, vom regăsi elanul original, drumul spre Creator și iubirea pentru El și oameni. Pe acest drum vom deveni mai buni, mai fraterni iar întâlnirea cu Isus Cristos ne va îndumnezeii viața și vom fi imagine a lui Dumnezeu în lume.

Atunci, fiecare gând și atitudine a noastră va avea motivarea: „**Pentru iubirea cu care Dumnezeu ne iubește**”.

Otilia BĂLAȘ

Papa Ioan Paul al II-lea (V)

„Nouă zile care au schimbat lumea”

Sanctuarul Madonei Negre de la Czestochowa, loc sfânt de pelerinaje, se ridică pe o colină de calcar, care mai păstrează urmele unui vechi castel. Numele amintește prenumele slav al celui care a fost fondatorul: Czestoch.

Sanctuarul face parte dintr-un complex de construcții sacre, dar și de locuințe. Întregul complex este înconjurat de parcul Jasna Gora (Muntele luminat), întins pe tot cuprinsul colinei, care, în secolele trecute, avea numeroase fortificații destinate să oprească invazia inamicilor. Localitatea este menționată în documente din 1220.

Din 1384 Sanctuarul are una din cele mai prețioase Icoane Miraculoase a Sfintei Fecioare, Mama lui Dumnezeu. Bazată pe tradiție, legenda povestește că Icoana ar fi fost pictată de Sf. Evanghelist Luca chiar pe o masă din casa Sf. Familii.

În 1430 husiții au ocupat Sanctuarul și, după legendă, au furat Icoana. Cum caii refuzau să miște căruța cu lucrurile furate, printre care și Icoana Mariei, husiții au aruncat Icoana. Unul dintre ei i-a făcut pe față Mariei două tăieturi cu sabia, dar când să o facă pe a treia, a murit pe loc. Cicatricile se văd bine pe obrazul drept al Preacuratei.

Sanctuarul de la Jasna Gora și Icoana Miraculoasă a Sfintei Fecioare sunt foarte iubite de polonezi și pelerini, care, prin mijlocirea Preacuratei, primesc haruri deosebite, adevărate miracole. Totodată, polonezii iubesc această „Icoană Făcătoare de Minuni” și dintr-un sentiment patriotic, deoarece Sfânta Fecioară, în decursul secolelor, a apărut țara de mulțimea invadatorilor, Czestochowa fiind în felul acesta și simbolul libertății, independenței și unității naționale.

Spre acest loc sfânt, Czestochowa, a urcat Papa Ioan Paul al II-lea pentru câteva zile, 4-6 iunie 1979, fiind așteptat de peste un milion de oameni.

Adresându-se mulțimii, Papa abia reușea să-și stăpânească emoția: **„Ar fi fost de neconceput ca primul Papă polonez din istorie să nu fi venit la Jasna Gora. Cum să nu fi venit la <acest sanctuar al marilor speranțe>, unde <,de atâtea ori am șoptit Totus Tuus în rugăciunea mea>, înaintea Icoanei Mariei? Cum să nu fi venit să ascult bătaia inimii Bisericii și a patriei, în inima Mamei?”**

Și Papa a continuat să spună
(continuare în pag. 17)

că Jasna Gora este, „**sanctuarul națiunii**”, aici se aude „**ecoul vieții întregii națiuni răsunând în Inima Mamei și Reginei ei**”. Dacă cineva vrea să cunoască Polonia și ce sunt cu adevărat polonezii, trebuie să vină la Jasna Gora. La începutul noii epoci a deschiderii de către Conciliul Vatican II, polonezii s-au consacrat Mariei cerând „**libertatea Bisericii în Polonia și în lume**”. Papa dorea acum să încredințeze iarăși Biserica Mamei lui Cristos: „**Consimt ca eu să încredințez toate acestea Mariei. Consimt ca eu să le încredințez într-un mod nou și solemn. Sunt un om în care puteți avea încredere. Aici am învățat să fiu astfel**”.

Apoi a urmat un timp numai al Papei. Singur, în fața Icoanei Madonei Negre, a rămas adâncit în rugăciune.

Obligațiile însă îl rechemau: întâlnirea cu delegațiile diecezei Czestochowa și cu bolnavii. Cu multă căldură le-a vorbit acestora despre suferință, amintindu-le că există „**o singură realitate în care suferința este transformată în mod esențial, și aceasta este Crucea lui Cristos. Pe Cruce, Fiul lui Dumnezeu a realizat mântuirea lumii**”. Și „**prin acest mister, crucea pe care fiecare om o poartă pe umerii săi, câștigă o demnitate de neconceput din punct de vedere uman**”.

Era deja timpul Sf. Liturghiei. Pe colina Jasna Gora era așteptat de 6.000 de credincioși. (va urma)

Bibliografie

George Weigel, „Martor al speranței - Biografia Papei Ioan Paul al II-lea (1920-2005”, Galaxia Gutenberg, 2007.

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru Postul Mare 2014

Iubiți frați și surori,

Cu ocazia Postului Mare vă ofer câteva reflecții, ca să poată fi de folos pentru drumul personal și comunitar de convertire. Mă inspir din expresia sfântului Paul: “Căci voi cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos, care, pentru voi, deși era bogat, s-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor 8,9). Apostolul se adresează creștinilor din Corint pentru a-i încuraja să fie generoși în a-i ajuta pe credincioșii din Ierusalim care se află în necesitate. Ce ne spun nouă, creștinilor de astăzi, aceste cuvinte ale sfântului Paul? Ce ne spune nou invitația la sărăcie, la o viață săracă în sens evanghelic? Harul lui Cristos! Înainte de toate ne spun care este stilul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se revelează cu mijloacele puterii și bogăției lumii, ci cu acelea ale slăbiciunii și sărăciei: “Deși era bogat, s-a făcut sărac...”. Cristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, egal în putere și glorie cu Tatăl, s-a făcut sărac; a coborât în mijlocul nostru, s-a apropiat de fiecare dintre noi; s-a despuat, s-a “golit”, pentru a se face în toate asemenea nouă (cf. Fil 2,7; Evr 4,15). Este un mare mister întruparea lui Dumnezeu! Însă motivul pentru toate acestea este iubirea divină, o iubire care este har, generozitate, dorință de apropiere, și nu ezită să se dăruiască și să se jertfească pentru creaturile iubite. Caritatea, iubirea înseamnă a

împărtăși în toate soarta celui iubit. Iubirea ne face asemănători, creează egalitate, dărmă zidurile și distanțele. Și Dumnezeu a făcut asta cu noi. De fapt, Isus “a lucrat cu mâini omenești, a gândit cu minte omenească, a voit cu voință omenească, a iubit cu inimă omenească. Născut din Maria Fecioara, s-a făcut cu adevărat unul dintre noi, asemănător nouă întru toate, în afară de păcat” (Conciliul Ecumenic al II-lea din Vatican, Constituția pastorală *Gaudium et spes*, 22).

Scopul lui Isus de a se face sărac nu este sărăcia în ea însăși, ci – spune sfântul Paul – “...pentru ca, prin sărăcia lui, voi să vă îmbogățiți”. Nu este vorba de un joc de cuvinte, de o expresie cu efect! Este în schimb o sinteză a logicii lui Dumnezeu, logica iubirii, logica întrupării și a crucii. Dumnezeu n-a făcut să cadă peste noi mântuirea de sus, ca pomana celui care dă o parte din ceea ce-i prisosește cu pietism filantropic. Nu aceasta este iubirea lui Cristos! Atunci când Isus coboară în apele Iordanului și este botezat de Ioan Botezătorul, nu face asta pentru că are nevoie de pocăință, de convertire; face asta pentru a sta în mijlocul oamenilor, care au nevoie de iertare, în mijlocul nostru al păcătoșilor, și pentru a lua asupra sa greutatea păcatelor noastre. Aceasta este calea pe care a ales-o pentru a ne consola, a ne mântui, a ne elibera de mizeria noastră.

(continuare în pag. 19)

Ne uimește că apostolul spune că nu am fost eliberați prin intermediul bogăției lui Cristos, ci prin intermediul sărăciei sale. Și totuși sfântul Paul cunoaște bine “inefabila bogăție a lui Cristos” (Ef 3,8), “moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evr 1,2).

Așadar, ce este această sărăcie cu care Isus ne eliberează și ne face bogați? Este tocmai modul său de a ne iubi, faptul de a deveni aproapele nostru asemenea samariteanului milostiv care se apropie de acel om lăsat pe jumătate mort pe marginea drumului (cf. Lc 10,25 și). Ceea ce dă adevărată libertate, adevărată mântuire și adevărată fericire este iubirea sa de compasiune, de duioșie și de împărtășire. Sărăcia lui Cristos care ne îmbogățește este faptul de a deveni trup, faptul de a lua asupra sa slăbiciunile noastre, păcatele noastre, comunicându-ne milostivirea infinită a lui Dumnezeu. Sărăcia lui Cristos este cea mai mare bogăție: Isus este bogat în încrederea sa nemărginită în Dumnezeu Tatăl, în încredințarea în orice moment Lui, căutând mereu și numai voința sa și gloria sa. Este bogat așa cum este un copil care se simte iubit și îi iubește pe părinții săi și nu se îndoiește o clipă de iubirea lor și de duioșia lor. Bogăția lui Isus este faptul de a fi Fiul, unica sa relație cu Tatăl este prerogativa suverană a acestui Mesia sărac. Atunci când Isus ne invită să luăm asupra noastră “jugul său plăcut”, ne invită să ne îmbogățim din această “sărăcie bogată” a sa și “bogăție săracă”, să împărtășim cu el Spiritul său filial și frater, să devenim

fii în Fiul, frați în fratele primul născut (cf. Rom 8,29). (...)

Iubiți frați și surori, acest timp al Postului Mare să găsească întreaga Biserică dispusă și preocupată să mărturisească tuturor celor care trăiesc în mizeria materială, morală și spirituală mesajul evanghelic, care se rezumă în vestirea iubirii Tatălui milostiv, gata să îmbrățișeze în Cristos fiecare persoană. Vom putea face asta în măsura în care vom fi conformați lui Cristos, care s-a făcut sărac și ne-a îmbogățit cu sărăcia sa. Postul Mare este un timp potrivit pentru despuiere; și ne va face bine să ne întrebăm de care lucruri putem să ne privăm cu scopul de a ajuta și a îmbogăți pe alții cu sărăcia noastră. Să nu uităm că adevărata sărăcie doare: n-ar fi valabilă o despuiere fără această dimensiune penitențială. Nu am încredere în pomana care nu costă și care nu doare.

Spiritul Sfânt, grație căruia “[suntem] ca niște săraci, deși îmbogățim pe mulți, ca unii care nu au nimic, deși stăpânim toate” (2 Cor 6,10), să susțină aceste propuneri ale noastre și să întărească în noi atenția și responsabilitatea față de mizeria umană, pentru a deveni milostivi și făcători de milostivire. Cu această dorință, asigur rugăciunea mea pentru ca fiecare credincios și fiecare comunitate eclezială să parcurgă cu rod itinerarul Postului Mare și vă cer să vă rugați pentru mine. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze și sfânta Fecioară Maria să vă păzească.

Sursa: <http://www.magisteriu.ro/>

Serafimul

Răpit de farmecul iubirii sfinte,
Francisc, ca și o stea de dimineață,
Se urcă revărsând lumină și viață
În haosul de patimi, de morminte.

Iar lumea-ntreagă-n calea lui măreață
De Crainic, de Apostol, de Părinte
Se înnoiește-n inimă, în minte
Și la iubirea Crucii se dezgheață.

Chemarea lui prin veacurile grele
A străbătut și-n veci nu se va stinge,
Noroade-n juru-i vor iubi, vor plânge.

El, Serafim din tron de stele,
Va revărsa mereu în omenire
Văpăi de viață nouă, de iubire.

Ioan M. Gârleanu, „Boabe de tămâie”

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)